

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické
a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **T. M. N.**
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Gottweisem
sídlem Kapucínské náměstí 303/5, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 7. 2020, č. j. MV-100955-6/SO-2020,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- I. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- II. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, jímž žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru

azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo vnitra“) ze dne 6. 5. 2020, č. j. OAM-2908-59/ZR-2018, kterým ministerstvo vnitra podle § 87l odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušilo žalobci platnost k trvalému pobytu z toho důvodu, že byl rozsudkem Městského soudu v Praze sp. zn. 40 T 1/2015 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze sp. zn. 12 To 30/2015, odsouzen pro spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 6 (šesti) let nepodmíněně se zařazením do věznice s dozorem.

2. Z obsahu správního spisu se mimo jiné podává, že dne 30. 11. 2018 vydalo ministerstvo vnitra oznámení o zahájení správního řízení (č. j. OAM-2908-4/ZR-2018) ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců s žalobcem, a to na základě obdržené informace od Vězeňské služby ČR, Věznice Kynšperk nad Ohří, o podmíněném propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody na základě rozhodnutí Okresního soudu v Sokolově ze dne 12. 9. 2018, sp. zn. 35 PP 142/2018, na jehož základě byl žalobce podmíněně propuštěn se zkušební dobou v délce trvání 5 let a se stanoveným probačním dohledem
3. Žalovaná se ztotožnila s právním názorem ministerstva vnitra, že je dán důvod pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na území odvolateli podle § 87l odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Shromážděné podklady prokazují, že žalobce byl pravomocně odsouzen soudem České republiky k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy k trestu odnětí svobody v trvání 6 let nepodmíněně se zařazením do věznice s dozorem. Žalovaná tak rovněž dospěla k názoru, že trestná činnost žalobce je bezesporu závažná, porušil dokonce dvakrát předpis trestního práva v oblasti drogové kriminality, která je i v evropském měřítku dlouhodobě považována za závažnou trestnou činnost, která závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, a je s ohledem na dopady s tím spojené vysoce rizikové pro celou společnost. Je tedy zřejmé, že žalobce svým jednáním, které je i na evropské úrovni považováno za vysoce rizikové, ohrožoval zájem státu na ochraně zdraví, života i majetku osob. Žalovaná dále konstatovala, že ministerstvo vnitra velmi pečlivě v souladu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a § 174a zákona o pobytu cizinců posoudilo přiměřenost rozhodnutí s ohledem na soukromý a rodinný život žalobce. Ministerstvo vnitra v napadeném rozhodnutí zohlednilo závažnost nebo druh protiprávního jednání žalobce, a to i v souvislosti s rozsudkem Soudního dvora EU ze dne 23. 11. 2010 ve věci *Land Baden-Württemberg proti Panagiotis Tsakouridis*, C-145/09. Rovněž se zabývalo délkou pobytu žalobce na území včetně jeho rodinné historie a vazeb k Vietnamské socialistické republice, dále ekonomickými poměry atd. Tato svá hodnocení opřelo o judikaturu správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu, dále Ústavního soudu či Soudního dvora EU, přičemž žalovaná se se způsobem i právními závěry při posouzení otázky přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života zcela ztotožnila.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje krajskému soudu, aby rozhodnutí žalované zrušil.
5. Žalobce předně namítá nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť ministerstvo vnitra rozhodovalo na základě neúčinné právní úpravy v § 87l odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, který byl v průběhu řízení novelizován, přičemž ke dni vydání rozhodnutí ministerstva vnitra má žalobce za to, že nebyly kumulativně splněny podmínky zde stanovené pro vydání rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobce.
6. Za stěžejní žalobní námitky lze považovat jeho nesouhlasnou polemiku se způsobem i právními závěry předestřenými správními orgány při posouzení přiměřenosti přijatého rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu cizince posoudilo přiměřenost rozhodnutí s ohledem na soukromý a rodinný život žalobce, jak předpokládá § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce přitom má za to, že by měly správní orgány pečlivěji zkoumat tyto dopady napadeného rozhodnutí, neboť dostatečně nezohlednily významné aspekty soukromého a rodinného života žalobce (dlouhodobé vazby v České republice, kde pobývá od roku 2001, pobyt manželky a nezletilého syna na území České republiky, k němuž má i vyživovací povinnost, řádný výkon zaměstnání atp.), což ovšem v průběhu správního řízení neučinily. Nucené vycestování žalobce tak tyto vazby významně naruší, resp. v podstatě vyloučí. Žalobce také namítá, že mezi dobou, kdy páchal trestnou činnost a vydáním napadeného rozhodnutí uplynula již dlouhá doba, přičemž i ze zpráv o průběhu probačního dohledu vyplývá, že se snaží žít řádným a spořádaným životem.

III. Vyjádření žalované a replika žalobce

7. Žalovaná označila podanou žalobu za nedůvodnou a v podrobnostech odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Podle jejího názoru byly splněny zákonné podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce dle § 87l odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Navíc námitka ohledně absence posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce není pravdivá, kdy žalovaná postupovala zcela v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců. Za nepřipadnou žalovaná považuje rovněž námitku žalobce ohledně aplikace zákona o pobytu cizinců v neaktuálním znění.
8. V replice k vyjádření žalované žalobce prohlubuje svou argumentaci stran přiměřenosti přijatého rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu cizince ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce, a to i odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) či Nejvyššího správního soudu. Žalobce má za to, že správní orgány dostatečně nezohlednily všechny aspekty v rámci posouzení této otázky, jelikož se soustředily pouze na zohlednění závažnosti trestné činnosti žalobce. Svá rozhodnutí tak vystavěly na zcela jednoznačném upřednostnění ochrany veřejného pořádku nad soukromým a rodinným životem, resp. právech nezletilého syna žalobce. Správní orgány by naopak v rámci řízení *ex officio* o zrušení trvalého pobytu měly vykládat příslušnou právní úpravu příznivěji pro žalobce, neboť se jedná *de facto* o uložení sankce, správní trestání.

IV. Předchozí soudní řízení

9. Krajský soud v Brně již o věci jednou meritorně rozhodl rozsudkem ze dne 29. 4. 2021, č. j. 29 A 117/2020-98, kterým napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány postupovaly správně, pokud za situace, kdy se žalobce se na území ČR opakovaně dopustil závažné trestné činnosti, za kterou byl pravomocně odsouzen, shledaly podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 871 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců žalobce, neboť zásah do jeho soukromého a rodinného života nebyl shledán natolik závažným, aby převážil nad veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku.
10. Nejvyšší správní soud nicméně ke kasační stížnosti žalovaného citovaný rozsudek krajského soudu č. j. 29 A 117/2020-98, zrušil rozsudkem ze dne 25. 3. 2021, č. j. 10 Azs 232/2021-62 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud totiž dospěl k závěru, že krajský soud pochybil, rozhodl-li ve věci samé bez nařízení jednání. Pokud totiž žalobce uvede již v žalobě (nebo jejím doplnění, jako je tomu v projednávaném případě), že trvá na nařízení jednání, není dán důvod, aby mu soud zasílal výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Má se za to, že se žalobce v tomto ohledu již vyjádřil a jeho projev vůle není třeba znovu potvrzovat. Ani tehdy, pokud soud i přesto takovou výzvu vydá a účastník na ni nereaguje, nemůže nastoupit domněnka souhlasu s upuštěním od jednání podle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Pokud soud v takové situaci jednání nenařídil, zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

V. Ústní jednání konané dne 23. 11. 2021

11. Žalobce i žalovaný v průběhu ústního jednání setrvali na svých stanoviscích předestřených v žalobě (včetně jejích doplnění), resp. ve vyjádření k žalobě. Žalobce nadto poukázal i na aktuální judikaturu, zejména nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 945/20 ze dne 16. 12. 2020, v němž Ústavní soud zdůraznil, že při rozhodování o zrušení povolení k trvalému pobytu je nutno posoudit existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti v souladu s požadavky práva EU. V této souvislosti žalobce při ústním jednání akcentoval zejména svůj aktuální způsob života poté, co byl podmíněčně propuštěn z vězení, svoji pracovní činnost i vztahy v rodině se svou manželkou a synem, přičemž měl za to, že tyto okolnosti musí vzít krajský soud do úvahy.

VI. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud proto v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu a v mezích žalobních bodů nyní projednávané žaloby (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) předně nařídil ústní jednání, konané dne 23. 11. 2021, a následně přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, včetně řízení předcházejících jejích vydání, přičemž na základě takto opětovně provedeného přezkumu dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
13. Jak již bylo zmíněno výše, důvodem pro zrušení předchozího rozsudku krajského soudu č. j. 29 A 117/2020-98 ze strany Nejvyššího správního soudu bylo toliko procesní pochybení krajského soudu, když rozhodl, aniž by nařídil ústní jednání ve věci, ačkoliv žalobce v doplnění žaloby výslovně uvedl, že trvá na nařízení jednání. Nejvyšší správní soud se nicméně nezabýval kasačními námitkami žalobce směřujícími proti věcnému posouzení jeho žaloby ze strany krajského soudu, neboť s ohledem na to, že řízení před krajským soudem neproběhlo řádně, nebylo lze v daném řízení o kasační stížnosti rozsudek

krajského soudu věcně přezkoumat. Závazný právní názor Nejvyššího správního soudu (ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s.) se tedy netýkal meritorního posouzení žaloby ze strany krajského soudu, a proto krajskému soudu nic nebrání v tom, aby setrval na svém právním názoru, původně vyjádřeném v předchozím rozsudku č. j. 29 A 117/2020-98, což také krajský soud činí. Uvedené platí i poté, co bylo nařízeno ústní jednání, konané dne 23. 11. 2021, v jehož průběhu žalobce především rekapituloval obsah žalobních námitek s důrazem na to, že v současnosti vede spořádaný život a řádně splňuje podmínky probačního dohledu.

14. Obsah žalobních námitek a tedy i podstatu nyní projednávané věci tvoří nesouhlasná polemika žalobce se závěry ministerstva vnitra a žalované, na jejichž základě bylo podle § 87l odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců zrušeno povolení žalobce k trvalému pobytu, aniž by byla (s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti případu) dostatečně zkoumána přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.
15. Podle § 87l odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ve znění rozhodném pro nyní posuzovanou věc, *„ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ... byl soudem České republiky pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky anebo byl soudem České republiky opakovaně pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.“*
16. V této souvislosti považuje krajský soud za vhodné se vypořádat s námitkou žalobce ohledně aplikace citovaného ustanovení v nesprávném (neaktuálním znění), jelikož, jak upozorňuje žalobce, ke dni vydání rozhodnutí ministerstva vnitra (6. 5. 2020) bylo jeho znění odlišné: *„ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ... byl soudem České republiky v nejméně 3 případech pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, za podmínky, že od právní moci posledního odsouzení do zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu neuplynula doba delší než 1 rok, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.“* Žalobce je přesvědčen, že u něho tyto podmínky naplněny nebyly, a proto nemohlo dojít ke zrušení jeho trvalého pobytu. S tímto názorem se ovšem krajský soud neztotožňuje. Ačkoliv lze přisvědčit názoru žalobce, že v době vydání rozhodnutí ministerstva vnitra byl text předmětného ustanovení neboť § 87l odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců odlišný, a to v důsledku novelizace provedené zákonem č. 176/2019 Sb. (§ účinností od 31. 7. 2019), žalobce nicméně ve své argumentaci pomíjí existenci přechodných ustanovení tohoto to zákona. Konkrétně jeho čl. II odst. 1, dle něhož *„řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne pravomocně neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“* Jak vyplývá z obsahu správního spisu, řízení o zrušení trvalého pobytu bylo ministerstvem vnitra zahájeno z moci úřední dne 14. 12. 2018, tedy přede dnem nabytí účinnosti citované novely zákona o pobytu cizinců, a proto správní orgány postupovaly zcela správně, pokud na případ žalobce aplikovaly ustanovení § 87l odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ve znění před nabytím účinnosti této novely.
17. Z pohledu aplikace ustanovení § 87l odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců (v rozhodném znění) bylo pro správní orgány rozhodující, že žalobce byl odsouzen za

spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky, konkrétně tedy pro spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, za což byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 6 (šesti) let nepodmíněně se zařazením do věznice s dozorem. Z pohledu jeho aplikace tudíž není rozhodné, zda byl žalobce posléze propuštěn na svobodu a uložen mu trest podmíněný, stejně jako není relevantní skutečnost, zda řádně splňuje podmínky probačního dohledu, jak uvádí žalobce.

18. Nicméně, jak zdůraznil i Ústavní soud v citovaném nálezu sp. zn. I. ÚS 945/20, při rozhodování o zrušení trvalého pobytu nelze pouze vycházet z předchozího odsouzení dotčeného jednotlivce za trestný čin, ale je třeba blíže zkoumat konkrétní okolnosti, dokazující, že jeho chování představuje současnou hrozbu pro veřejný pořádek či veřejnou bezpečnost. Tento požadavek dle Ústavního soudu vyplývá mimo jiné i z čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen "Směrnice"), které *„stanoví podmínky omezení práva vstupu a práva pobytu, se použije na všechny typy rozhodnutí, jimiž se omezuje svoboda pohybu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků, tedy i na zrušení povolení k trvalému pobytu občana EU a jeho rodinného příslušníka ve smyslu § 87l zákona o pobytu cizinců. Podle předmětného ustanovení Směrnice předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě neodůvodňuje automatické přijetí opatření omezujících výkon práva na volný pohyb. Jinými slovy, samotné předchozí odsouzení dotčeného pro trestný čin nepostačuje k tomu, aby bylo možné automaticky vycházet z toho, že dotčený představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, jež je samo o sobě způsobilé odůvodnit omezení práv, které mu přiznává unijní právo. Konečně nejsou podle čl. 27 odst. 2 Směrnice přípustná odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s tzv. generální prevencí. Z toho plyne, že unijní právo brání omezení práva pobytu založenému na důvodech obecné prevence, o kterém je rozhodnuto s cílem odradit ostatní cizince, obzvláště bylo-li takové opatření přijato automaticky v důsledku odsouzení pro trestný čin, aniž by bylo přihlédnuto k osobnímu chování pachatele trestného činu nebo nebezpečí, které představuje pro veřejný pořádek.“*
19. Přestože uvedený požadavek Ústavní soud vztáhl především na správní soudy – *„správní soudy jsou povinny v dalším řízení zkoumat, zda osobní chování stěžovatele představuje výše uvedené skutečné, aktuální, konkrétní a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Musejí vzít v úvahu zejména další aspekty případu jako například uložený trest, míru zapojení stěžovatele do trestné činnosti, rozsah způsobené škody, četnost trestných činů, tendenci k opakování trestné činnosti či chování stěžovatele v době po odsouzení“*, krajský soud je toho názoru, že pokud to připouští konkrétní skutkové okolnosti daného případu (zejména časové aspekty – časový odstup od odsouzení daného jednotlivce za daný trestný čin a výkon trestu), lze tento požadavek vztáhnout i na správní orgány.
20. Správní orgány rozhodující o zrušení trvalého pobytu z důvodu spáchání úmyslného trestného činu jsou totiž povinny vyhodnotit přiměřenost jejich rozhodnutí, a to primárně z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života dotčeného jednotlivce. *„Správní*

orgány i správní soudy v napadených rozhodnutích rovněž nesprávně směřují posuzování důvodu ke zrušení povolení k trvalému pobytu s posuzováním přiměřenosti takového opatření. V rámci prvního je podle čl. 27 odst. 2 Směrnice třeba posoudit, zda osobní chování dotyčného jednotlivce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. To mimo jiné znamená, že vnitrostátní orgány (resp. soudy) musí kromě existence předchozího odsouzení vzít v úvahu další okolnosti jako například uložený trest, míru zapojení jednotlivce do trestné činnosti, rozsah způsobené škody, četnost trestných činů, tendenci k opakování trestné činnosti či chování stěžovatele v době po odsouzení (viz bod 39). Teprve v rámci posouzení proporcionality opatření je pak třeba hodnotit, zda je potenciální zrušení povolení k trvalému pobytu v souladu se zásadou přiměřenosti, a to zejména s ohledem na skutečnosti, jako je délka pobytu dotyčné osoby na daném území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenská a kulturní integrace v hostitelském členském státě, intenzita vazeb na zemi původu atd. V tomto kroku je pak možné zhodnotit i stupeň závažnosti protiprávního jednání, tj. hodnotit obecnou a typovou společenskou nebezpečnost spáchaného zločinu tak, jak správní orgány učinily ve vztahu k zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy; zároveň je v tomto kroku možné vzít v úvahu zdravotní stav dotčené osoby, jak to učinily správní orgány.“ (cit. dle nálezu sp. zn. I. ÚS 945/20).

21. Lze tedy shrnout, že správní orgány i správní soudy musí kromě jednání představujícího skutkovou podstatu trestného činu, za který byl dotčený jednotlivce odsouzen, zohlednit i konkrétní okolnosti jeho osobního jednání, dokazující, že právě jeho osobní chování představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti.
22. Dle krajského soudu již správní orgány tento požadavek do značné míry splnily, neboť z obsahu jejich rozhodnutí je zcela zřejmé, že § 87l odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců neaplikovaly pouze mechanicky, ale naopak se ohrožením veřejného zájmu podrobně zabývaly v kontextu zvažování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. V jejich rozhodnutích jsou uvedeny úvahy, které nevedou k žádným pochybnostem o tom, jakou povahu žalobcem spáchaným trestným činům z hlediska ohrožení veřejného zájmu přisuzují, přičemž krajský soud se s těmito úvahami ztotožňuje.
23. Ostatně právě otázka závažnosti a povahy spáchaného trestného činu dotčeného jednotlivce představuje dle ustálené judikatury správních soudů, včetně žalobcem citovaných judikátů Nejvyššího správního soudu, jeden z aspektů, který musí správní orgány při hodnocení otázky přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života vzít do úvahy. Například v rozsudku ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 Azs 279/2018-44 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud uvádí, že „při posuzování přiměřenosti je nutno vzít v úvahu především závažnost nebo druh jeho protiprávního jednání. Stěžovatel (v tamní věci) mohl s ohledem na své protiprávní jednání a trestnou činnost předvídat, že takové jednání může vést ke zrušení jeho povolení k trvalému pobytu.“ (obdobně se vyslovil Nejvyšší správní soud i v rozsudcích ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 Azs 75/2015-34, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31, ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016-42, či ze dne 1. 4. 2021, č. j. 1 Azs 485/2020-32).
24. Tak tomu bylo i v nyní projednávaném případě žalobce, přičemž právě polemika se způsobem posouzení a s hodnocením otázky přiměřenosti dopadů rozhodnutí správních

orgánů do jeho soukromého a rodinného života, představuje stěžejní žalobní námitky žalobce. Krajský soud se nicméně ani s těmito námitkami neztotožnil a nepovažuje je za důvodné.

25. Při hodnocení přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu vychází krajský soud nejen z judikatury Nejvyššího správního soudu, ale i z judikatury ESLP, z níž cituje i žalobce a podle které je při přezkumu zásahu do práva na soukromý a rodinný život nutné za pomoci principu proporcionality vyvažovat zájmy cizince na jedné straně a protichůdné veřejné zájmy na straně druhé, a to v souladu s požadavky v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (např. rozsudek ESLP ve věci *Nunez proti Norsku* ze dne 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09; rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku* ze dne 3. 10. 2014, stížnost č. 12738/10, rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Üner proti Nizozemsku* ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99 a rozsudek ESLP ve věci *Khan proti Německu* ze dne 23. 4. 2015, stížnost č. 38030/12).
26. Krajský soud je toho názoru, že v nyní projednávaném případě žalobce správní orgány postupovaly zcela v souladu s tímto požadavkem, přičemž krajský soud se s argumentací předestřenou správními orgány (ministerstvo vnitra na str. 5-11 rozhodnutí; žalovaná na str. 6-8 napadeného rozhodnutí) ztotožňuje, přičemž pro stručnost lze na tyto argumenty v podrobnostech odkázat. Krajský soud k tomu pouze dodává, že z obsahu rozsudku trestního soudu je zřejmé, že se žalobce dopustil závažného protiprávního jednání z oblasti drogové kriminality, když dlouhodobě útočil na zájem společnosti na ochranu nejenom veřejného pořádku, ale především zdraví a života (nikoliv výjimečně i nezletilých dětí), a to dokonce opakovaně. Správní orgány zcela správně dospěly k závěru, že nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nelze dovozovat pouze na základě délky jeho pobytu na území nebo existence rodinných vazeb. Závažnost a rozsah úmyslné trestné činnosti, stejně jako délka a druh trestu a spáchání více úmyslných trestných činů jsou důvodem, pro něž převažuje zájem na ochraně společnosti nad zájmem žalobce na jeho právo na soukromý a rodinný život. Krajský soud má za to, že v nynější věci veřejný zájem společnosti na zrušení nejvyššího bytového oprávnění žalobce zcela zjevně převažuje jeho právo na respektování jeho soukromého a rodinného života.
27. Ke shodnému závěru ostatně při hodnocení přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života opakovaně dospěl i Nejvyšší správní soud, když kupříkladu v rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, a to v obdobné věci (zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v návaznosti na pravomocné odsouzení za spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy), když konstatoval, že „[s]těžovatel si měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům toho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného bytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.“ (obdobně za podobné skutkové situace viz také citovaný rozsudek č. j. 2 Azs 65/2017-31).

28. Tyto závěry se plně uplatní i v nyní projednávaném případě. Žalobce se na území ČR opakovaně dopustil závažné trestné činnosti, za kterou byl pravomocně odsouzen, v důsledku čehož splnil podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 871 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť zásah do jeho soukromého a rodinného života nebyl shledán natolik závažným, aby převážil nad veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku.
29. Na tom nemůže nic změnit ani současný žalobcův zájem o nezletilého syna a snaha o udržení kontaktu s ním a tedy skutečnost, že žalobce v důsledku přijatého rozhodnutí nebude moci pokračovat v trvalém soužití s manželkou a dítětem na území ČR, což nepochybně znamená zásah do práva žalobce na soukromý a rodinný život. Na straně druhé však nelze přehlédnout, že to byl primárně žalobce, který důsledkům svého dlouhodobého jednání (distribuce drog a pohyb v kriminálním prostředí) vystavil manželku a syna, s nimiž podle zjištění správních orgánů i krajského soudu usiluje o navázání harmonického vztahu, což krajský soud kvituje. Krajský soud nicméně zde zohledňuje i tu skutečnost, že žalobce v průběhu ústního jednání nijak blíže a důrazněji nepoukazoval na důsledky, které vyvolá případné zrušení jeho trvalého pobytu pro jeho soužití se synem, příp. s manželkou (ve smyslu ztrát tímto bližší vazby na ně), ale soustředil se spíše na akcentování svého způsobu života, řádného plnění podmínek probačního dohledu či pracovní činnosti (zaměstnání u bratra manželky). V rámci svých vyjádření nadto u krajského soudu vyvolal jisté pochybnosti z hlediska jeho bydlení, jelikož prezentoval, že v současnosti bydlí na jiné adrese, než uvádí v kontaktu se správními orgány, a to z pragmatických důvodů (absence trvalejšího nájemního vztahu).
30. Krajský soud se proto přiklání k názoru, že zájem ČR na tom, aby takové osoby jako žalobce se na jejím území nenacházely, v daném případě má přednost před uvedeným rodinným vztahem žalobce a jeho manželky a dítěte. Žalobce a jeho rodinní příslušníci budou muset nalézt takovou formu rodinného soužití, která bude možná i za podmínek zrušení žalobcova trvalého pobytu. Je totiž třeba zdůraznit, že ani v nastalé situaci žalobce nejsou on a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere ESLP v úvahu mimo jiné i případné extraterritoriální účinky čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z tvrzení žalobce v nyní řešené věci nelze dovodit, že by byla realizace jeho rodinného života, a to všech členů jeho rodiny, v zemi původu (Vietnamská socialistická republika) vyloučena, jakkoli by to jistě pro ně znamenalo zcela zásadní životní změnu. Stejně tak je možná realizace rodinného života „na dálku“, což si ostatně byli nuceni vyzkoušet z důvodu výkonu trestu odnětí svobody žalobce, jakkoli i to by jistě znamenalo podstatný a v řadě ohledů neblahý zásah do jejich rodinných poměrů. Pokud by žalobce získal v budoucnu jiný, nižší stupeň oprávnění ke vstupu či k pobytu na území ČR (to by jistě přes jeho závažnou kriminální minulost nebylo zcela vyloučeno právě s ohledem na jeho rodinné vazby na území ČR),

mohl by v určité míře být se svou rodinou i zde. Podstatné ovšem je, že původcem všech případných neblahých dopadů této skutečnosti je právě žalobce. Ten si jako cizinec trvale pobývajícím na území ČR mohl a měl být vědom toho, že i když má nejvyšší stupeň pobytového oprávnění, svým závažným protispoločenským jednáním o něj může přijít.

V. Závěr a náklady řízení

31. Krajský soud tak na základě výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
33. O výši náhrady nákladů a o odměně soudem ustanoveného tlumočníka krajský soud rozhodl samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. listopadu 2021

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu